

Arrest

nr. 276 342 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DOMS
Waversebaan 134/A
3050 OUD-HEVERLEE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die verzoekster had ingediend op 5 oktober 2020, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2020 werd ingediend en op datum van 18.01.2022 werd geactualiseerd door :

*M., N. (geen R.R.)
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
geboren op X
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij al meer dan tien jaar niet meer in Syrië is geweest en dat zij gelet op haar asielstatus (erkend als vluchteling door Denemarken) en de situatie in Syrië niet naar Syrië kan terugkeren om daar de aanvraag in te dienen. Echter, aangezien betrokkene door Denemarken erkend werd als vluchteling en zij in het bezit is van een geldige Deense verblijfsvergunning, dient zij niet terug te keren naar Syrië maar wel naar Denemarken, haar land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont niet aan waarom zij niet kan terugkeren naar Denemarken.

Betrokkene wijst erop dat zij vreest voor vervolging en ernstige schade indien zij dient terug te keren naar Syrië en dat het door de Belgische overheid ten sterkste wordt afgeraden om te reizen naar Syrië. Aangezien betrokkene door Denemarken erkend werd als vluchteling (en dus een terechte vrees voor vervolging heeft), dient zij niet terug te keren naar Syrië maar wel naar Denemarken, waar zij over een geldige verblijfstitel beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar Denemarken. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: verschillende Deense medische stukken met een Engelse vertaling (over de periode van 10.07.2017 tot 21.02.2020) en een medisch attest dd. 25.09.2020 opgesteld door Dr. G.. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek, op 28.10.2020 een aanvraag 9ter indient, waarbij zij de Deense medische stukken eveneens voorlegt. Deze aanvraag wordt ongegrond afgesloten op 07.12.2020. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht en niet weerhouden. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Uit het enige Belgische medische stuk dat door betrokkene wordt voorgelegd, namelijk het attest dd. 25.09.2020 van Dr. G., blijkt niet dat reizen afgeraden wordt of dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Tenslotte merken we op dat betrokkene geen enkel actueel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zij op heden in behandeling is omwille van haar medische problematiek. Haar medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij in het kader van haar medische problematiek, afhankelijk is van de zorgen van haar in België verblijvende zoon. Deze bewering vindt echter geen steun in de voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt namelijk niet dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg noch dat zij nood heeft aan ondersteuning in het dagelijkse leven noch dat er sprake is van enige arbeidsongeschiktheid. Uit de voorgelegde Deense stukken blijkt bovendien dat betrokkene in Denemarken kon rekenen op de steun van haar twee zonen. Dit blijkt ook haar eigen verklaring en die van haar zoon waaruit duidelijk blijkt dat ze twee zonen heeft, dat zij samen Syrië ontvluchtten en politiek asiel bekwamen in Denemarken. Aangezien betrokkene slechts melding maakt van één zoon in België, lijkt het redelijk om aan te nemen

dat haar andere zoon nog steeds in Denemarken verblijft. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij nood heeft aan mantelzorg. Evenmin toont zij aan dat zij niet kan rekenen op, indien nodig, ondersteuning van haar andere zoon die nog in Denemarken verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van haar zoon op het Belgische grondgebied die om medische redenen voor haar zou moeten zorgen. Hij zou hier een goed betaalde job gevonden hebben. Zij beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM waarbij ze erop wijst dat al haar sociale en economische belangen zich in België bevinden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene woont samen met haar zoon, die over tijdelijk verblijfsrecht beschikt in België op basis van tewerkstelling. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich dus op een afhankelijkheid omwille van haar medische problematiek. Echter, zoals hierboven reeds besproken legt betrokkene geen attesten voor waaruit blijkt dat zij nood heeft aan mantelzorg. Dit element vormt dus geen bijkomend element van afhankelijkheid. Het feit dat betrokkene samenwoont met haar zoon heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ten laste van hem is of dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn op financieel vlak. Het is aan betrokkene om op actieve wijze aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Deze kunnen niet impliciet worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Evenmin kan het voorleggen van het arbeidscontract van haar zoon en bewijzen van zijn inkomen aantonen dat zij ten laste is van haar zoon. Deze stukken tonen enkel aan dat haar zoon een inkomen uit arbeid verdient (tevens de basis van zijn verblijfsvergunning) maar dit toont niet aan dat zij financieel afhankelijk is van hem. We wijzen er verder op dat mevrouw zestig jaar oud is en de pensioengerechtigde leeftijd dus nog niet bereikt heeft. Uit de voorgelegde medische stukken blijkt niet dat er sprake is van arbeidsongeschiktheid. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken dat mevrouw nog een zoon heeft, die nog steeds in Denemarken woont, zoals betrokkene en haar zoon zelf verduidelijken in hun voorgelegde verklaringen. Betrokkene toont niet aan dat zij niet kan rekenen op ondersteuning van deze zoon, indien zij daar nood aan heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden één getuigenverklaring voorlegt ondertekend door vier personen uit hetzelfde gezin. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven

van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen enkele band meer zou hebben noch met Syrië noch met Denemarken omdat haar zoon zich in België gevestigd heeft. Zij zou in het land van herkomst niets of niemand meer hebben om naar terug te keren. Ook in Denemarken zou zij nergens meer terecht kunnen. We wijzen er nogmaals op dat betrokkene niet dient terug te keren naar Syrië maar wel naar Denemarken. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis evenals uit een verklaring van betrokkene zelf en van haar zoon blijkt bovendien dat betrokkene twee zoons heeft die samen met haar naar Denemarken vluchtten en er politiek asiel bekwamen. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van gewoonlijk verblijf, Denemarken, waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers negen jaar in Denemarken, verklaart dat ze de Deense taal geleerd heeft, dat zij volledig geïntegreerd was in Denemarken en dat zij tevens tewerkgesteld was in Denemarken. Betrokkene staft dit bovendien door het voorleggen van Deense loonfiches en verschillende deelcertificaten van Deense en Engelse taallessen evenals cursussen wiskunde en natuurkunde. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van gewoonlijk verblijf.

Betrokkene beroept zich op het feit dat Denemarken negatief zou staan tegenover de procedure langdurig ingezetene daar ze niet meedoen met de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003. Echter, betrokkene verduidelijkt niet waarom dit feit een tijdelijke terugkeer naar Denemarken bijzonder moeilijk zou maken.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het onredelijk zou zijn om haar volledige hebben en houden achter te laten om in haar land van herkomst een formaliteit te gaan vervullen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien beschikt haar zoon in België over verblijfsrecht en toont zij niet aan dat zij haar hebben en houden niet tijdelijk bij haar zoon kan achterlaten.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet over de financiële mogelijkheid zou beschikken om de heen-en terugreis naar Denemarken of Syrië te betalen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij niet kan rekenen op financiële steun van haar zoon, die volgens haar een goed betaalde job uitoefent in België of van haar andere zoon die vermoedelijk nog steeds in Denemarken verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar Denemarken er voor zou zorgen dat al haar inspanningen om zich te integreren in de Belgische samenleving verloren zouden gaan. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet valt onder de uitsluitingsgronden zijnde manifeste of opzettelijke fraude of het vormen van een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid en dat zij een blanco Deens strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat zij een hechte band met België gesmeed zou hebben, dat zij reeds goed Nederlands zou spreken, dat zij meer dan bereidwillig zou zijn om alles te doen om zich te integreren, dat zij bereid zou zijn de nodige cursussen Nederlands te volgen of de cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering, dat zij door haar langdurig verblijf in België geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij ernstige inspanningen geleverd zou hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat zij hier zeer veel sociale banden zou hebben, dat zij hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat zij haar leven hier opgebouwd zou hebben en dat zij één getuigenverklaring voorlegt ondertekend door vier personen van hetzelfde gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoekster krijgt het bevel om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving. Het bevel is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: "verzoekster verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: zij is niet in het bezit van een geldig paspoort (Deens reisdocument voor erkende vluchtelingen)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"A. Schending van artikel 9bis en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wegens gebrek aan afdoende en geldige motivering, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur houdende o.a. de verplichting, voor de administratieve overheid om bij het nemen van de beslissing alle pertinente elementen van de zaak in overweging te nemen + beginselen behoorlijk bestuur.

5. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken in de aangevochten beslissing als volgt stelt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat zij een hechte band met België gesmeed zou hebben, dat zij reeds goed Nederlands zou spreken, dat zij meer dan bereidwillig zou zijn om alles te doen om zich te integreren, dat zij bereid zou zijn de nodige cursussen Nederlands te volgen of de cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering, dat zij door haar langdurig verblijf in België geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij ernstige inspanningen geleverd zou hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat zij hier zeer veel sociale banden zou hebben, dat zij hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat zij haar leven hier opgebouwd zou hebben en dat zij één getuigenverklaring voorlegt ondertekend door vier personen van hetzelfde gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 stipuleert dat verzoekster enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Bovendien is de Raad van State in het kader van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, van oordeel dat de redenen waarom verzoekster de aanvraag niet in haar land van herkomst indient, dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen van haar aanvraag (RvS 9 april 1998, nr 73.025, R.D.E., nr 97, p. 69-72).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag weigert zij ten onrechte rekening te houden met de redenen die, naast gegrondheidsredenen, ook ontvankelijkheidsredenen uitmaken.

Verzoekster heeft a.d.h.v. verschillende redenen (en d.m.v. verschillende stukken) uiteengezet en aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Denemarken in een slechte gezondheid, die al lange tijd in België verblijft en hier haar privé en gezinsleven heeft opgebouwd om aldaar de aanvraag in te dienen en de beslissing af te wachten (met een behandelingstermijn van +- 1 jaar).

De motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken komt erop neer dat verzoekster een totale onmogelijkheid / overmacht moet aantonen.

6. Nochtans heeft de Raad van State verschillende keren beslist dat het niet behoort aan de vreemdeling om een geval van totale onmogelijkheid of overmacht aan te tonen (C.E., arrét n/ 51813, 28/02/1995; arrét n/ 60962, 11/07/1996, TVR, 1997, p. 385; C. E. 9/04/1998, n/ 73025, R. D. E., 1998, 97, p. 69 ; CE 10/04/1998, R. D. E., 1998, n/ 97, p.73; arrest dd. 23/05/2000, n/ 87462; C.E. 06/03/2001, RDE, n/ 113,217; CE 06/01/2000, RDE, 2000, n/ 109, 278; CE 3010611998, n/ 74880 C.E., n/ 89.242, 9 août 2000; C. E., n/ 89.742, 21 septembre 2000; Rvst arrest n/ 107294 van 04/06/2002, Rvst n/ 105622 17/04/2002).

De Dienst Vreemdelingenzaken die als administratieve overheid weliswaar een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, is evenwel absoluut gehouden te motiveren in welke mate de motieven die worden aangehaald en die desgevallend eveneens tegelijkertijd motieven ten gronde uitmaken, niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt die het bijzonder moeilijk maken voor de verzoekende partij om de aanvraag in het land van herkomst te doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te doen. Deze stuk voor stuk ernstige en constitutieve elementen werden zonder enige motivering niet aanvaard, zonder aan te geven waarom en/of grondig te onderzoeken.

7. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de bevoegde administratie bij zijn analyse van het dossier enkel en alleen een onmogelijkheid in aanmerking heeft genomen en niet aangeeft waarom deze feiten niet zouden voldoen aan de notie zoals die in de rechtspraak is aanvaard, met name die omstandigheden die het zeer moeilijk maken om deze aanvraag in het land van herkomst te doen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing aldus in weerwil van de geciteerde rechtspraak de bepaling van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 verkeerdelijk restrictief blijft toepassen.

Zodoende dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden en dient verzoekster een verblijfsmachtiging afgeleverd dient te worden.

Dat bovenstaand middel ernstig is.

8. Aangezien daarnaast de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stellen dat verzoekster een zoon heeft in Denemarken, zonder dit ook maar enigszins grondig te onderzoeken. Zij steunen zich bezwaarlijk op het gegeven dat verzoekster aanvankelijk met haar twee zonen gevlucht was naar Denemarken om aldaar asiel aan te vragen. Daaruit trekt ze zondermeer de conclusie dat, gelet op het gegeven dat één zoon in België werkt en haar verzorgt, de andere zoon in Denemarken achtergebleven is en aldus voor haar kan zorgen als ze zou moeten terugkeren om een aanvraag aldaar in te gaan dienen. Tevens trekt de Dienst Vreemdelingenzaken de gezondheidssituatie van verzoekster ten onrechte in twijfel.

Moest verzoekster hieromtrent gehoord zijn en/of dit grondig onderzocht zijn geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, dan hadden zij geweten dat:

- De tweede zoon (S.O.) in Zweden woont sinds 2018 (zie Zweedse ID-kaart)*
- R.O. en verzoekster van 2011 tot 2020 op hetzelfde adres in Denemarken gewoond hebben omdat verzoekster verzorgd dienen te worden en hulp nodig had bij het dagdagelijkse huishouden (zie gezondheidskaart verzoekster en R.O. waarop hetzelfde adres staat vermeld).*
- In de medische documenten blijkt dat verzoekster twee maal geopereerd is geweest aan haar handen sinds 2018 waardoor zij de mogelijkheid verloor om het dagdagelijks huishouden te doen zoals koken,*

wassen, kuisen, ... (zie medisch certificaat). Tot 2017 was zij actief in Denemarken (tewerkgesteld), maar omwille van gezondheidsredenen (zie operatie onder andere) werd het voor haar onmogelijk om nog te werken.

- Verzoekster geconfronteerd wordt met een psychologisch probleem sinds 2010, nadat haar man A.O. gestorven is na een twee jaar durende strijd tegen longkanker. Hierdoor geraakte ze in een depressie.

Tevens kon de Dienst Vreemdelingenzaken niet onwetend zijn van de praktijk in Denemarken inzake de behandeling van Syrische vluchtelingen. Sinds 2015 dwingen zij erkende vluchtelingen terug naar Syrië. Hiervan krijgt verzoekster bijzonder veel stress en angst.

Elke drie maanden werd verzoekster opgebeld door Esbjerg Kommune (in Denemarken), net zoals in vele andere gemeentes, om een bespreking te houden om haar te informeren over de terugkeer naar Syrië. Dit bezorgde verzoekster bijzonder veel stress. Sinds verzoekster in België verblijft kon zij een sociaal leven zonder angst opbouwen, waardoor de depressie beterde en de stress. Doordat zij dient terug te keren naar Denemarken komt al deze stress en angst terug (om teruggestuurd te worden naar Syrië).

De houding van Denemarken dienaangaande blijkt onder andere uit een document van het Esbjerg jobcenter waaruit blijkt dat verzoekster opnieuw geïnformeerd werd over de terugzending naar Syrië (stuk 4).

Verder blijkt deze praktijk uit onder andere:

- Officieel rapport Denemarken COI februari 2019 (stuk 5)

- <https://www.regeringen.dk/nyheder/2020/regeringen-saetter-gang-i-genvurdering-af-syriske-flygtninges-behov-for-beskyttelse/> (officieel nieuws op de website van de minister)

- Artikel op 'the new humanitarian newspaper'

<https://www.thenewhumanitarian.org/news-feature/2022/1/11/how-Denmark-hard-line-Syrian-refugees-aid-group-ethical-dilemma> (stuk 6)

- Reuters artikel <https://www.reuters.com/world/europe/denmark-firm-returning-refugees-war-torn-syria-2021-04-27/> (stuk 7)

- BBC artikel <https://www.bbc.com/news/world-europe-57156835> (stuk 8)

- Officieel Deens rapport m.b.t. terugzending Syrische vluchtelingen (stuk 9)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet onwetend kan zijn omtrent deze praktijk. Dat het aldus vaststaat dat dit niet grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zodoende dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden en dient verzoekster een verblijfsmachtiging afgeleverd dient te worden.

Minstens schenden de beslissingen dd. 21/02/2022 de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Dat deze beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, zodat zij een grond tot nietigverklaring vormen.

Dat bovenstaand middel ernstig is.

B. Schending art. 8 EVRM en zorgvuldigheidsbeginsel

9. Aangezien het recht op een gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden.

De rechten op een privé- en gezinsleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens het recht op gezinsleven betreft.

Het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM beperkt zich niet enkel tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev. Trim. dr. fam., 2001, 128).

Gelet op het gegeven dat verzoekster haar leven in België heeft opgebouwd met haar familie (die haar dient te verzorgen) en vrienden is er dus zeker onmiskenbaar sprake van een "familiale cel".

10. Aangezien de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft, maar dat dient te worden opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

De beslissing heeft derhalve ook haar beoordelingsmarge overschreden en de rechten van verzoekster heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Diengaande werd niet gemotiveerd. Derhalve dient aanvaard te worden dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald. Er bestaat ontegensprekelijk een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat tussen verzoekster en haar zoon (Rolan Ossi).

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou voornoemd recht op een gezinsleven schenden:

- Schending van het privé-leven en gezinsleven van verzoekster, door zij hier is ingeburgerd en haar leven hier heeft opgebouwd (en dient verzorgd te worden door haar zoon) en niet meer naar Denemarken kan terugkeren (om aldaar teruggezonden te worden naar Syrië).

11. Aangezien namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familieleven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Het familieleven, langdurig verblijf en verbondenheid met België in deze zaak kan niet betwist worden, zodat derhalve een belangenafweging vereist is.

De rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens is richtinggevend, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf. Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking dienen te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

In casu maakt men deze individuele toetsing niet noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

12. Aangezien verzoekster geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoekster voor onbepaalde tijd uit zijn vertrouwde en opgebouwde omgeving wordt weggerukt.

Dat verzoekster nochtans met alle voorwaarden om hier te verblijven in orde is.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is.

13. Aangezien de aangevochten beslissing om deze redenen ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de gezondheid-gezinsituatie van verzoekster, zodat men moeilijk kan stellen dat de beslissing dd. 24/01/2022 redelijk verantwoord is.

Dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en de beslissing dan dient te steunen op een correcte feitenfinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de beslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast;

Dat in casu men kan stellen dat verwerende partij geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd. De beslissing is immers enkel gestoeld op algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd vanwege verwerende partij.

Dat er bovendien geen rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekster als Syrisch vluchteling eens terug in Denemarken zal worden teruggestuurd naar Syrië om aldaar blootgesteld te worden aan mishandeling / vervolging / onmenselijke humanitaire situaties. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar de verschillende nieuwsberichten inzake de toestand in Syrië en de rapporten inzake de handelswijze m.b.t. Syrische vluchteling door Denemarken.

Dat door een gebrek aan feitenvergaring, hetgeen men van een zorgvuldig bestuur zou mogen verwachten, de beslissing werd genomen op basis van onvoldoende gegevens zodat men geen zorgvuldige beslissing in concreto kon nemen aangepast aan het individueel geval.

Dat verwerende partij nochtans de plicht had de bezorgde informatie nader te onderzoeken.

Dat zodoende de beslissingen dd. 21/02/2022 de beginselen van behoorlijk bestuur schenden, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Dat deze beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, zodat zij een grond tot nietigverklaring vormen.

De beslissingen dd. 21/02/2022 dienen dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

C. Schending art. 3 EVRM

14. Aangezien verzoekster zich beroept op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verzoekster na aankomst in Denemarken zal worden teruggestuurd naar Syrië waardoor zij nog verdere onmenselijkheden en vernederingen zal dienen te ondergaan:

- Zij kan nergens terecht in Denemarken, noch in Syrië (en al zeker niet als vluchteling)*
- Zij heeft daar nergens financiële middelen.*

Dat uit bijgevoegde rapporten ontegensprekelijk blijkt dat Denemarken gekend is om erkende vluchtelingen van Syrië terug te sturen naar land van herkomst (Syrië), alwaar mishandeling / vervolgingen dagdagelijkse kost zijn.

Kortom Syrië als Denemarken schendt ontegensprekelijk mensenrechten op dat vlak.

Dat verzoekster dan ook onmogelijk teruggestuurd kan worden naar Denemarken waar zij zal worden teruggezonden naar Syrië en zij aldaar slachtoffer zal worden van de welgekende schendingen van mensenrechten aldaar om er in erbarmelijke toestanden te leven en te worden mishandeld / vervolgd voor diens politieke overtuiging en afkomst.

Er kan moeilijk van verzoekster verwacht worden na reeds 10 jaar onafgebroken in Europa te hebben verbleven om bewijs bij te brengen dat zij vervolgd zal worden in Syrië omwille van haar politieke overtuiging en afkomst. Dergelijk bewijs volgt uit de verschillende door DVZ gekende rapporten van instanties zoals Amnesty International, UNCHR, Myria, ...

Dat de bestreden beslissing aldus vernietigd dient te worden.

Dat bovenstaand middel ernstig is.”

2.2. De Raad wijst erop, in de mate dat verzoekster zich beroept op “het” algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat elk van de welomschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur een eigen finaliteit hebben, zodat het aan verzoekster toekomt te preciseren op welk beginsel zij zich beroept.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven, *in casu* Denemarken.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster betoogt in een eerste middelonderdeel dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te restrictief toepast, door enerzijds enkel en alleen de onmogelijkheid tot terugkeer in aanmerking te nemen en niet de omstandigheden die het zeer moeilijk maken om terug te keren, en anderzijds door niet te motiveren om welke redenen de elementen ten gronde niet als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aangemerkt. Zij wijst in het bijzonder op de beoordeling van de elementen van lang verblijf en integratie, die niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden omdat ze zouden behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekster aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verder moet erop worden gewezen dat de verwerende partij het daar niet bij heeft gehouden, en heeft onderzocht of een terugkeer naar Denemarken om van daaruit een aanvraag in te dienen mogelijk een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen uitmaken. Zij is tot de conclusie gekomen dat dat niet het geval is.

Verzoekster moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verder zal ook uit de concrete argumentatie van verzoekster moeten blijken of de verwerende partij een té restrictieve benadering van het begrip buitengewone omstandigheden heeft gehanteerd.

Ter zake kan worden gewezen op wat volgt.

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat de verwerende partij haar gezondheidssituatie ten onrechte in twijfel trekt en verkeerdelijk vaststelt dat één van haar zonen nog in Denemarken verblijft en voor haar kan zorgen als ze terugkeert. Moest zij hieromtrent zijn gehoord, zo stelt zij, dan zou zijn gebleken dat haar tweede zoon in Zweden woont, dat zij met haar beide zonen in Denemarken woonde op hetzelfde adres omdat verzoekster hulp nodig had in het huishouden en diende te worden verzorgd, dat zij tweemaal is geopereerd aan haar handen zodat zij niet meer het huishouden kon doen en niet langer kon werken, en dat zij sinds 2010, na het overlijden van haar echtgenoot, in een depressie is geraakt.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag op verzoekster rust, die alle elementen die haar aanspraken zouden kunnen ondersteunen ter kennis moet brengen van het bestuur. Op die manier wordt ook de doelstelling van het hoorrecht bereikt.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij haar gezondheidssituatie ten onrechte in twijfel trekt, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt enkel vast dat de medische problematiek niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid omdat zij op basis van deze problematiek reeds een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend die reeds werd afgesloten en luidens artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Verder wordt erop gewezen dat uit het enige Belgische medische stuk dat wordt voorgelegd niet blijkt dat reizen afgeraden wordt of dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Ten slotte wordt ook nog opgemerkt dat geen enkel actueel medisch attest wordt voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster op heden in behandeling is omwille van haar medische problematiek, zodat die niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster toont niet met concrete argumenten aan dat deze beoordeling onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Waar zij overigens nog aanhaalt dat ze lijdt aan een depressie sinds het overlijden van haar echtgenoot in 2010, stelt de Raad vast dat verzoekster geen medisch attest ter staving van haar depressie heeft voorgelegd bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis. De verwerende partij kon hier dan ook geen rekening mee houden.

Verzoekster viseert ook het volgende motief:

“Betrokkene haalt aan dat zij in het kader van haar medische problematiek, afhankelijk is van de zorgen van haar in België verblijvende zoon. Deze bewering vindt echter geen steun in de voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt namelijk niet dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg noch dat zij nood heeft aan ondersteuning in het dagelijkse leven noch dat er sprake is van enige arbeidsongeschiktheid. Uit de voorgelegde Deense stukken blijkt bovendien dat betrokkene in Denemarken kon rekenen op de steun

van haar twee zonen. Dit blijkt ook haar eigen verklaring en die van haar zoon waaruit duidelijk blijkt dat ze twee zonen heeft, dat zij samen Syrië ontvluchtten en politiek asiel bekwamen in Denemarken. Aangezien betrokkene slechts melding maakt van één zoon in België, lijkt het redelijk om aan te nemen dat haar andere zoon nog steeds in Denemarken verblijft. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij nood heeft aan mantelzorg. Evenmin toont zij aan dat zij niet kan rekenen op, indien nodig, ondersteuning van haar andere zoon die nog in Denemarken verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster verwijt de verwerende partij haar niet te hebben gehoord of geen nader onderzoek te hebben gevoerd naar de aanwezigheid van haar tweede zoon in Denemarken. Had zij dat wel gedaan dan had zij geweten dat hij sinds 2018 in Zweden woont, zo stelt zij. Verzoekster wijst verder op het feit dat zij samen met haar zoon die in België verblijft, van 2011 tot 2020 op hetzelfde adres heeft gewoond in Denemarken omdat zij verzorgd diende te worden en hulp nodig had bij het dagdagelijkse huishouden. Dit zou blijken uit haar gezondheidskaart en die van haar zoon waarop hetzelfde adres staat vermeld.

De Raad stelt inderdaad vast dat hetzelfde adres op de gezondheidskaarten staat vermeld, maar wijst erop dat uit de loutere samenwoning van familieleden nog geen noodzaak aan verzorging of hulp bij het huishouden blijkt. Uit de bij de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dit evenmin, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt. Verzoekster betoogt namelijk dat ze door de operaties aan haar handen in 2018 de mogelijkheid verloor om het dagdagelijks huishouden te doen. Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad dat verzoekster tweemaal werd geopereerd in 2018 en dat ze voordien hulp nodig had bij dagdagelijkse taken, voornamelijk poetsen. De medische attesten die dateren van na deze operaties maken echter geen melding meer van de noodzaak aan bijkomende ondersteuning in het dagdagelijks huishouden. Waar verzoekster verder nog stelt dat het voor haar onmogelijk werd om nog te werken omwille van gezondheidsredenen, stelt de verwerende partij terecht vast dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat er sprake is van enige arbeidsongeschiktheid. Met haar loutere bewering in het thans voorliggende verzoekschrift toont verzoekster het tegendeel niet aan. Bovendien wees ze in haar aanvraag enkel op het feit dat ze de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, wat overigens wordt weerlegd in de bestreden beslissing, en niet dat ze gestopt is met werken door een arbeidsongeschiktheid.

Verzoekster toont dus niet aan dat de motivering van de verwerende partij dat uit de stukken niet blijkt dat ze nood heeft aan mantelzorg noch dat zij nood heeft aan ondersteuning in het dagelijkse leven noch dat er sprake is van enige arbeidsongeschiktheid, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. In die optiek is het motief over de aanwezigheid van haar tweede zoon in Denemarken in wezen overtollig, en kan het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet tot een andere beoordeling leiden, zodat verzoekster geen belang heeft bij dit middelonderdeel.

Verzoekster voert in een volgend middelonderdeel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt dat er weldegelijk een gezinsleven bestaat tussen haar en haar zoon die in België verblijft. Ze wijst ook op het gegeven dat ze haar leven in België heeft opgebouwd met haar familie, die haar dient te verzorgen, en met haar vrienden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er moest dan ook niet, zoals verzoekster ten onrechte stelt, worden gemotiveerd over de in dit tweede lid opgenomen voorwaarden.

Wél moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de supra vermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moet nog worden opgemerkt dat volgens de rechtspraak van het EHRM Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post slecht een tijdelijke scheiding betekent, die geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt enerzijds, en dat betrekkingen tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden, quod non, anderzijds. Ook wat haar privéleven betreft, wordt gesteld dat niet is aangetoond dat haar sociale banden in België van die aard zijn dat zij geen tijdelijke terugkeer zouden verdragen. Dat er geen belangenafweging zou hebben plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond. Waar verzoekster nog betoogt dat de bestreden beslissing enkel gestoeld is op algemene standaard bewoordingen, stelt de Raad vast dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht in het licht van de specifieke situatie van verzoekster. Dit argument kan dan ook niet worden bijgetreden.

De verwerende partij heeft haar standpunten gestaafd met een verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM. Het komt derhalve aan verzoekster toe om aan te tonen dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij hier is ingeburgerd en haar leven hier heeft opgebouwd met familie die haar dient te verzorgen en dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat ze voor onbepaalde tijd uit haar vertrouwde en opgebouwde omgeving wordt weggerukt. Daarmee toont zij echter niet aan dat de motivering van de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM. In de mate, overigens, dat zij opnieuw benadrukt dat zij nood heeft aan verzorging door haar familie, werd hiervoor al vastgesteld dat de verwerende partij terecht oordeelde dat dit niet is aangetoond. Haar argument, in haar verzoekschrift, dat zij geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving doet aan het voorgaande evenmin afbreuk. Zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, mag dit verwacht worden van alle vreemdelingen die in België verblijven.

In de mate, verder, dat verzoekster ook inzake de beoordeling van artikel 8 van het EVRM zich gegriefd voelt doordat de verwerende partij er ten onrecht van zou zijn uitgegaan dat haar andere zoon nog in Denemarken woont, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij er ook op heeft gewezen dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij *“geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van gewoonlijk verblijf, Denemarken, waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers negen jaar in Denemarken, verklaart dat ze de Deense taal geleerd heeft, dat zij volledig geïntegreerd was in Denemarken en dat zij tevens tewerkgesteld was in Denemarken. Betrokkene staft dit bovendien door het voorleggen van Deense loonfiches en verschillende deelcertificaten van Deense en Engelse taallessen evenals cursussen wiskunde en natuurkunde. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van gewoonlijk verblijf.”* De verwijzing naar de zoon is ook in deze context overtoellig.

De schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond, een niet deugdelijk handelen in het kader van de belangenafweging die deze bepaling vereist evenmin.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt verzoekster dat ze als Syrisch vluchteling eens terug in Denemarken zal worden teruggestuurd naar Syrië om aldaar blootgesteld te worden aan mishandeling, vervolging of onmenselijke humanitaire situaties. Zij meent dat de verwerende

partij niet onwetend kon zijn van de praktijk in Denemarken inzake de behandeling van Syrische vluchtelingen die erin bestaat dat ze sinds 2015 erkende vluchtelingen terugdwingen naar Syrië. Zij verwijst in dat verband naar verschillende rapporten en krantenartikels. Ze verklaart dat ze elke drie maanden werd opgebeld door de Deense gemeente om een bespreking te houden om haar te informeren over de terugkeer naar Syrië. Ze stelt dat door te moeten terugkeren naar Denemarken alle stress en angst van voorheen om naar Syrië teruggestuurd te worden, zou terugkomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster beroept zich op het risico op indirect refoulement. Refoulement is het uitzetten van iemand naar een land waar hij of zij het reële risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kort gezegd onmenselijke behandeling. Verzoekster is bang dat de Deense autoriteiten haar zullen uitzetten naar Syrië. De bewijslast om een reëel risico op indirect refoulement aannemelijk te maken, ligt bij haar.

De Raad stelt vast dat uit de voorgelegde rapporten blijkt dat de Deense overheid de verblijfsvergunning van meerdere als vluchteling erkende Syriërs afkomstig uit Damascus heeft afgenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster een erkend vluchteling is, afkomstig uit Syrië en op basis van dit statuut een verblijfsrecht heeft verworven in Denemarken. Ze toont echter niet aan dat haar verblijfsrecht werd afgenomen door Denemarken. Waar verzoekster alludeert op het feit dat haar verblijfsrecht zal worden afgenomen bij terugkeer naar Denemarken, merkt de Raad op dat dit een loutere hypothese is. Zeker nu zij geen enkele band aantoonbaar met Damascus kan niet zonder meer worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt om door de Deense autoriteiten gedwongen te worden teruggestuurd naar Syrië in de periode die zij in Denemarken verblijft om er haar aanvraag in te dienen. Waar zij verwijst naar de besprekingen die ze heeft gehad met de gemeente in Denemarken om haar te informeren over de terugkeer naar Syrië, stelt de Raad vast dat uit het voorgelegde document van het Esbjerg jobcenter blijkt dat verzoekster werd geïnformeerd over de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren naar Syrië en het geenszins ging over een gedwongen verwijdering.

De Raad is van oordeel dat verzoekster niet aantoont dat ze bij terugkeer naar Denemarken een reëel risico loopt op de uitzetting naar Syrië en dus op de schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het feit overigens dat ze hiervan op geen enkele manier gewag maakte in haar aanvraag, maakt zij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij hierover had moeten motiveren in de beslissing over de aanvraag of later, in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster stelt dat er moeilijk van haar kan verwacht worden om, na reeds 10 jaar onafgebroken in Europa te hebben verbleven, bewijs bij te brengen dat zij vervolgd zal worden in Syrië omwille van haar politieke overtuiging en afkomst, stelt de Raad vast dat haar betoog, gelet op voorgaande vaststelling niet dienstig is, nu, zoals de verwerende partij dat ook terecht in de bestreden beslissing heeft gesteld, slechts van haar wordt verwacht dat, als erkend vluchteling, zij terugkeert naar Denemarken om daar haar aanvraag in te dienen.

Waar ze nog stelt dat ze nergens terecht kan in Syrië en ze daar geen financiële middelen heeft, herhaalt de Raad dat haar betoog met betrekking tot Syrië niet dienstig is. Wat betreft het feit dat ze nergens terecht kan in Denemarken en geen financiële middelen heeft, herhaalt de Raad dat de verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat het, gelet op het lange verblijf en haar integratie en tewerkstelling en kennis van de Deense taal, het onwaarschijnlijk is dat zij er geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Verder heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de financiële steun van haar zoon die volgens haar een goed betaalde job uitoefent in België, of van haar andere zoon. Zelfs ongeacht het feit dat deze laatste niet

langer in Denemarken zou verblijven, maar in Zweden, toont verzoekster niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er is niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden te restrictief zou beoordelen, en evenmin is aannemelijk gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

In de mate dat verzoekster haar middel ook richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat het bevel is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en meerbepaald omdat ze niet in het bezit is van een geldig paspoort, *in casu* een Deens reisdocument voor erkende vluchtelingen. Verzoekster betwist dit gegeven niet.

Waar zij nog aanvoert geen rekening werd gehouden met haar gezondheids- en gezinssituatie blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat zij niet kan worden gevolgd. Waar zij betoogt dat het bevel enkel gestoeld is op algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergaring is gebeurd vanwege de verwerende partij, en hiermee alludeert dat de motieven van de beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont zij haar belang daar bij niet aan. De eerste bestreden beslissing werd immers aan verzoekster betekend, samen met het bevel. Verzoekster weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij kan terugkeren naar Denemarken, meer nog, heeft hiertegen de hiervoor behandelde middelen aangevoerd.

In het licht van de vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is genomen, noch heeft aangetoond dat deze niet afdoende is gemotiveerd, stelt de Raad vast dat zij met betrekking tot het bevel dit evenmin aantoonst.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS